

lige megen finansiell Hjemmel, enten det er opført paa Finansloven eller paa Tillægsbevillingsloven. At enhver maa være klar over, at dette altsaa betyder en Udgift paa Tillægsbevillingsloven, synes givet, det har jeg ikke fundet det nødvendigt at give nogen Pegepind for.

Det ærede Medlem mente, at jeg saa saa overmaade lyst paa Forholdene. Jeg synes ikke, mine Udtalelser gav nogen som helst Anledning til at sige det. Jeg har selv gjort opmærksom paa, at om end Tillægsbevillingsloven vilde blive mindre dyr i det kommende Aar, end den har været tidligere, saa blev den dog dyr, og jeg har selv peget paa en Række Punkter, hvor Tillægsbevillingsloven vilde fremtræde med betydelige Udgiftposter, og naturligvis vil der blive mange andre, som jeg ikke nu er i Stand til at forudse. Der skal en meget stor Paapasselighed og Sparsommelighed til for at opnaa Balance, og det er ingenlunde sikkert, at Balance vil opnaas. Den kan kun opnaas ved, at man bl. a. afholder sig fra nye ekstraordinære Udgifter og søger at indskrænke alle de nuværende saa meget, som det er gør ligt. Men da det ærede Medlem interesserer sig saa overordentlig meget for Balance, vil jeg opfordre ham til ved Tid og Lejlighed at samle sin politiske Menighed i Folketinget og holde et lille Foredrag for den derom, thi ved Behandlingen af saa godt som alle de Lovforslag, der foreligger, ser vi Medlemmer af det ærede Medlems Parti være for forøgede Udgifter og forøgede Udgifter netop paa de Omraader, hvor Statskassen i Fortiden har været ganske særlig betyngt, og hvor det nu drejer sig om at forsøge Nedsættelser.

Med Hensyn til Udgifterne til de sønderjydske Landsdele mente det ærede Medlem, at jeg havde saa rigeligt til at afholde disse Udgifter af. Det ærede Medlem vil imidlertid vide, hvad jeg allerede tidligere har meddelt ogsaa i dette høje Ting, at den disponible Kassebeholdning, jeg forefandt, kun var godt 160 Mill. Kr., endskønt der var det vestindiske Overdragelsesbeløb og Genforeningslaanet, som jo tilsammen, naar man tager Kursavancen ved det vestindiske Beløb i Betragtning, var opført til en betydelig større Sum. Der kom nemlig i Modregning en be-

tydelig Overtrækning paa Nationalbanken, og adskilligt var fastgjort i Varebeholdninger og paa anden Maade. Det ærede Medlem mente, at jeg endnu maatte have den vestindiske Overdragelsessum staaende paa en Separatkonto; men jeg har jo forlængst meddelt, at alt, hvad der kaldtes Statens separate Dollarkonto, vestindisk Konto o. s. v. er slaaet sammen. Disse Beløb er for en meget væsentlig Del gaaet med til Sønderjyllands Generhvervelse. Det er ganske rigtigt, at der tidligere fra det Parti, jeg tilhører, er blevet ytret Ønske om, at den vestindiske Overdragelsessum blev holdt separat, men siden der aabnede sig Udsigt til Sønderjyllands Generhvervelse, har jeg rigtignok kun hørt een Mening om, at her var der en Anvendelse for disse Midler, som var i fuldstændig Overensstemmelse med de Tanker, Rigsdagen tidligere har gjort sig derom. I hvert Fald har jeg Gang paa Gang udtalt, at jeg nu ikke fandt, der var nogen som helst Grund til her at holde en separat Konto. Beløbet er gaaet ind i den almindelige Kassebeholdning. Det er en almindelig kendt Sag, som mange Gange har været omtalt paa Rigsdagen.

Saa kommer jeg til min store Forbrydelse, Statsforbrydelse er det vist næsten efter det ærede Medlems Mening, altsaa de 10 Mill. Kr., som var et midlertidigt Indlaan fra Store nordiske Telegrafskab. Naa, nu er disse 10 Mill. Kr. tilbagebetalt, og jeg kan trøste det ærede Medlem med, at jeg ikke fra Folketingets Finansudvalg har hørt nogen som helst Klage i Anledning af denne Sag, skønt jeg flere Gange siden har været til Samraad med Finansudvalget. Et Medlem af det ærede Medlems Parti har i Folketinget sluttet sig til det ærede Medlems Klage, og det ærede Medlem har nu i Dag med stor Styrke gentaget den. Men den Omstændighed, at blot eet Parti nærer Tvivl om det rigtige i at handle saaledes, er mig ganske tilstrækkeligt til, hvis lignende Tilfælde atter skulde foreligge, da at gaa til Finansudvalgene med Spørgsmaal om, hvorvidt man finder det rigtig eller ikke. Det mente jeg ikke var nødvendigt denne Gang, da det var en fuldstændig rimelig og naturlig Transaktion, som enhver Forretningsmand vilde gøre. Det ærede Medlem var meget